

Beležništvo v Mehiki.

Spisal dr. **Vladimir Pappafava**, odvetnik v Zadru.

Ustanova beležništva v Mehiki se je zelo povzdignila in je urejena po mnogih in raznih zakonih.

Glavni teh zakonov je t. z. „Ley organica de notarios y actuarios del distrito federal“, katerega je z ukazom z dne 29. novembra 1867. l. predsednik zjedinjenih mehikanskih držav Benito Juarez, naznanil ministru pravosodstva in javni uk, Martinezu de Castro, da ga obelodani po tisku, proglasi in uveljavi.

Ta zakon razdeljen je v 8 poglavij in 64 členov. Prvo poglavje (člen 1.—4.) bavi se z beležniki in aktuvarji; drugo (čl. 5. in 6.) z nalogami jednih in drugih; tretje (čl. 7.—12.) s svojsti, katere morajo imeti beležniki in aktuvarji in katere morajo dokazati, da je imajo; četrto (čl. 13.—15.) z dolžnostmi beležnikov in aktuvarjev in s prepovedmi, katerim so podvrženi; peto (čl. 26.—40.) s sklepanjem pisem; šesto (čl. 41.—52.) z javnimi pismi; sedmo (čl. 53.—59.) z javnim beležniškim poslom; in osmo poglavje (čl. 60.—64.) vsebuje občne odredbe o predmetu.

Drugi jako važni zakon, v katerem so razne odredbe, s katerimi se prvi zakon dopolnjuje v obziru formalnega in materialnega prava in daje pravila o izvrševanju beležniškega posla, to je t. z. „Codigo civil del distrito federal y territorio de la Baja — California.“

Proglasil se je z ukazom z dne 13. decembra 1870. l. in v kreposti je od 1. marca 1871. l.

V sledečem navedemo naj poglobitne določbe jednega in družega navedenih zakonov.

Poslovniki, katerim je poverjen nalog, da sestavljajo javna pisma, imenujejo se *escribanos* in razdeljeni so v dve veliki, povsem različni skupini, jedni so beležniki in drugi aktuvarji.

Njihove naloge se ne morejo nikdar združiti v jedni in isti osebi in meje jednega in drugega določene so natanko v zakonu.

Beležnik je oni poslovnik, kateri je odrejen, da sestavlja javna pisma po pogodbah, izrazovanja in določevanja poslednje volje gotovih strank v slučajih, določenih in dovoljenih po zakonu. Aktuvar nasprotno je oni javni poslovnik, kateri je poklican, da posluje v sodnih sejah in da sestavlja pisma sodnih odlokov in izjav porotnikov, dobrih ljudij, toliko v državljanskem, kakor v kazenskem postopanju, in isto tako v sporih častne jurisdikcije, in da se bavi s preiskavami, katere odreja sode sodniki ali porotniki.

Z jedno besedo, aktuvar potrjuje istinitost onega, kar se dokaže pred sodiščem in sodnimi poverjeniki, dočim je beležnik poklican, da s pismom potrjuje vse ostale dogodljaje, kateri imajo za seboj pravne posledice ali morajo biti javnim potom dokazani.

V naslednjem hočemo razmotrivati samo beležnika, pustivši popolnoma na strani aktuvara.

Pred vsem je pa opomniti, da se v Mehiki, po navedenem ukazu z dne 29. novembra 1867. l. in onem z dne 5. decembra 1867. l. zmatrajo javnimi beležniškimi uradi samo oni, kateri so po zakonu z dne 19. decembra 1846. l. odstopljivi, oni, katerim se more beležnik odreči in oni izmed več obstoječih, kateri odgovarjajo propisom 4. člena ravno navedenega zakona.

Vsi ostali beležniški uradi, kateri so dotlej obstajali, morali so svoje poslovanje ustaviti in njihovi arhivi prešli so v roke sodnega oblastva. V vtemeljitev preje navedenega ukaza z dne 5. decembra 1867. l., kateri je težil na to, da odpravi one beležniške urade, koji so nastali za časa cesarjeve vlade v Mehiki, navedlo se je, da „ima narod pravico, da odpravi one beležniške urade, katerih ustanovitev se je do pred kratkim časom dovoljevalo iz same milosti in brez vsakega odplačila.“

V Mehiki so torej beležniški uradi odstopljivi, kakor tudi na Francoskem, a njih število je določeno v gotovih mejah. Razven tega more beležniški posel izvrševati samo oni, kateri je za to usposobljen in je dotični beležniški urad redovito pridobil.

Da kdo postane beležnik, treba je, da je dovršil nauke predpisane za beležništvo ali za odvetništvo; mehikansko držav-

ljanstvo po pravu rojstva; polno uživanje državljanskih pravic; da je dovršil petindvajseto leto in da je fizično usposobljen izvrševati zaželjeni posel. Razven tega prositelj ni smel biti telesno kaznovan, mora biti v moralnem oziru dobrega obnašanja in, da se je vedno tako vedel, da more popolnoma opravičiti ono zaupanje, katero ima narod v javne uradnike.

Ona svojstva mora prositelj dokazati s pismi in izpričevali pred višjim sodiščem onega področja, v katerem se nahaja. Samo ono sodišče je, ko se je overilo o dovoljnosti takih svojstev in precenjevalo proročila, katera je dobilo o predmetu, opravičeno, da pripusti prositelja k izpitu.

Izpite položiti je pred odborom beležnikov in trajajo dve uri.

Ako se kandidat odobri, treba mu položiti drugi izpit pred višjim sodiščem; ako se pri prvem izpitu odbije, ne more ga ponoviti pred beležniškim odborom, dokler ne preteče leto dni.

Izpit pred višjim sodiščem traja jedno uro.

Ako kandidat napravi tudi ta izpit, izda se mu izpričevalo, na podlagi katerega more vlado prositi za pripust v službo; ta pripust dati se pa more samo potem, ko se je najprej plačala pristojbina 150 pesos-ov.

Beležnik izvrševati more svoj posel samo v mejah jedne same zjedinjenih držav.

Pisma, katera je beležnik sklenil izven mej takega teritorja, nimajo moči.

Kader bi se beležniško pismo, pravilno napravljeno v jedni zjedinjenih držav (konfederacije), imelo uporabljati v drugi istih držav, morata biti podpis in uradni pečat dotičnega beležnika overovljeni od strani dveh drugih beležnikov ali aktuvarov, za to poklicanih po svoji službi.

Beležniški pečat nosi v sredi nadpis Republika Mexicana, a naokolo je urezano beležniško ime in znak tega njegovega svojstva.

Beležniška pisma sestavljena morajo biti v španskem jeziku in opravljena z vsemi onimi formalnostmi, katere predpisujejo v obče vsi beležniški pravilniki.

Karakteristične so naredbe gledé sestavljanja „protokola“.

Beležnik mora svoja pisma zvezati v zvezke po pet pol, katere morajo biti zaznamovane s številkami, zapečatenene in podpisane.

Oni zvezki, nazvani *protocolos*, imajo pričeti z naznanilom imena in svojstva beležnikovega, navajanjem mesta in dneva, katerega se je dotična operacija zgodila, ter mora biti na njih udarjen pečat in morajo biti opremljeni s podpisom beležnikovim.

Vsakega pol leta t. j. koncem junija in koncem decembra morajo se zaključiti, na koncu se mora zabeležiti, koliko pisem vsebujejo in iz koliko listov katero sestoji. Razven tega mora biti na njih pismena izjava beležnikova, da beležnik ni napravil nobenega pisma, razven onih, katera so v protokolih.

V slučajih beležnikove smrti, ali kader bi iz katerega drugega vzroka prenehalo beležnikovo delovanje, mora se protokol takoj zvezati in izročiti arhivu.

Kader bi bil beležnik zadržan, da bi izvrševal svoj posel, sme mesto sebe postaviti družega beležnika, potem, ko je to preje naznanil višjemu sodišču.

Ako bi pa beležnik razun navedenega slučaja, izvršil katerikoli čin za družega beležnika, nadaljujoč protokol onega drugega, zapadeta oba beležnika kazni odstave od službe za leto dnij.

Po polletnem zaključku protokola mora se zvezati in shraniti; ta naredba je jako važna z ozirom na varnost pisem in da se izogne možnost, da bi se kako pismo odneslo ali podtaknilo, posebno ako bi bil tak zvezan protokol moral se zapečatiti v sodišču.

Beležnik mora zabeležiti sklenjena pisma v določeni register, podobno kakor v avstrijski repertorij in taki vpis podpisovati se morajo po strankah, pričah in po beležniku.

Od vsakega pisma, katero se sklene, odposlati se mora višjemu sodišču jeden poverjen prepis, da se hrani in uporablja za boljše jamstvo strank in radi kontrole.

Pregledovati se smejo taki prepisi samo na zahtevanje strank.

Naredbe gledé sklepanja pisem — izvzemši omenjene dolžnosti uporabljanja protokola — razlikujejo se v maločem od onih, katere predpisujejo beležniški pravilniki družih narodov posebno latinskega plemena.

Torej se hočemo omejiti na to, da navedemo samo katero posebnost.

Tako, na primer, priče o sklepanju pisma, ne morejo biti ob jednom priče o identiteti.

Pravilno mora beležnik osobno poznati stranke ali pa mora njihovo identiteto potrditi dvojica prič, katera mora imeti ista svojstva, kakor priče pisma.

Kader bi pa to ne bilo mogoče, sme beležnik jednako, kakor v slučaju velike nujnosti, sestaviti pismo tudi brez dvojnih prič, posebno kader se gre za oporoko, ali kader bi stranka, da dokaže svojo identiteto, pokazala mu kako legitimacijsko pismo. Toda v tem slučaju mora beležnik to okolnost navesti v samem pismu.

V tem slučaju je pismo v toliko veljavno in krepostno, v kolikor bi se mogla identiteta strank pozneje dokazati.

Z ozirom na posebne naredbe, tičeče se uporabe protokola, niso dopustna pisma po brevetu (par brevet).

Pristojbine beležniške urejene so po posebnem tarifu, oproščene so plačevanja takih pristojbin osebe, katere so obče znano ubožne.

Beležnik razobesiti mora v svojem uradu beležniški tarif in zaznamek interdiktov; v to svrho imajo sodniki dolžnost, da mu naznanijo vsak odlok, s katerim bi se koji osebi zabranilo, da upravlja lastno svoje imenje.

V mehikanski beležniški pravilnik, kakor sploh v vse mehikanske zakone, uvedeno je pravilo kodificiranja beležniških pregreškov, namreč za vsako naredbo, s katero se beležniku kaj nalaga ali zabranjuje, določeno je takoj, da beležnik zapade kaki kazni in kateri.

Kazni so jako stroge, ali natančno določene po vsakem pojedinem pregrešku.

Splošni vzroki, iz katerih se beležniki kaznujejo z odstavljenjem od urada, jednaki so v Mehiki, kakor v vsih ostalih zakonodajstvih. Samo ker v Mehiki ni dolžnosti gledé beležniške kavcije manjka vzrok odstavljanja od beležniške službe, ako se ni nadomestila slučajno zmanjšana kavcija.

Med posebnimi vzroki odstave od službe omeniti je obsojbo na telesno kazen in razglasitev nesposobnosti, s katerim izrazom se razumeva nesposobnost upravljanja z last-

nim premoženjem posebno radi razglasitve konkurza ali dejanja pod oskrbnika itd.

Beležniški pravilnik, razglašen po Mehikanskem državljan-skem zakoniku, je jako obširen v onih naredbah, katere urejujejo notranjo uradno upravo beležnikovo.

Oni zakonik sestoji iz štirih knjig in 4126 členov, a na-slanja se v glavnem na Napoleonov kodeks, akoravno v marsi-katerem pogledu pokazuje veliko originalnost in neodvisnost. Členi 2018., 2021.—2023. urejujejo beležnikovo postopanje pri se-stavljanju pisem o ženitnih pogodbah ali darilnih pogodbah med zaročencema ali pisem o dotah, v katerih se ustanavljajo hipoteke.

Kader se gre za ustanovo take hipoteke, mora beležnik redno vpisati dati beležniško pismo v šestih dneh v hipotečne knjige, ker bi bil sicer odgovoren za vsako slučajno škodo. Ako bi ne bil v stanu, da bi povrnil tako škodo, izgubil bi svoje mesto.

Vsako pismo, s katerim se ustanavlja kaka hipoteka, pri-četi mora z uvrstbo potrdila hipotečnega urada, iz katerega se morejo spoznati vsa prejšnja bremena ali, slučajno, da je prosto vsakega bremena. Ako bi beležnik to opustil, bil bi odgovoren za eventualno škodo, in kader bi ne bil v stanu, da bi oško-dovano stranko popolnoma odškodoval, odstavil bi se od svojega posla za dve leti.

Knjiga četrta v svojih členih 3750.—3803. in še v ne-katerih osebuje nekoliko jako nadrobnih določeb gledé pove-rovljenja, sestavljanja in shranjevanja oporok in določa disci-plinarne kazni, katerim so podvrženi oni beležniki, kateri bi se pregrešili proti njim.

Tako, na primer, bi beležnik, kateri bi in fraudem legis sestavil oporoko, v kateri bi bil imenovan dedičem zdravnik ali duhovnik, katere koli vere, koji so bolnika stregli, izgubil takoj svojo službo.

Beležniki, kateri pri sestavljanju oporoške nalašč puste ne-popolna nekatera mesta ali se poslužujejo skrajšanih besed, za-padejo globi 500 pesos-ov (čl. 3764.).

Za vsako zanemarjenje predpisov, ustanovljenih v členih 3768.—3773. gledé sestavljanja odprtih javnih oporok, določena je za beležnika kazen odstavljenja od službe (čl. 3774.).

Kader bi v javni zaprti oporočki jedna priča podpisala za drugo ali mesto oporočnika in ne bi beležnik te okolnosti izrecno omenil, odstavi se od svojega urada za tri leta (čl. 3783.).

Ako opusti beležnik redno in izrecno vpisati v protokol vse, kar se je zgodilo za sestavljanja jednake oporočke, zapade kazni odstavljenja od službe za šest mesecev (čl. 3790.).

Beležniška pisma so popolnoma verodostojna pri sodišču in izven sodišča.

Kar se tiče njihove podvrženosti izvršilu, priznana je v členu 948 mehikanskega pravilnika za civilni postopek z dne 15. sept. 1880. leta, kateri med izvršilnimi navaja sledeče spise:

„Prvo ekspedicijo pisma, izdanega od sodnika ali beležnika, kateri je javno listino sestavil.“

„Sledeče ekspedicije iste listine, katere bi se izdale vsled sodnega naloga, in za obveščanje interesentov.“

Javne beležniške listine uživajo dalje še nekatere prednosti, katere so jim priznane po državljanskem zakoniku.

Tako, na primer, kader se gre za prodajo, naslanjajočo se na beležniško listino, kakih strojev ali drugih orodij kakega obrtnega zavoda, priznana je prodajalcu pravica prednosti na predmete prodaje, če tudi so bili trajno zvezani z zavodom (čl. 2083.).

Posojila, potrjena z beležniško listino, uživajo prednost pred onimi, katera se na privatne listine naslanjajo (čl. 2094. – 2096.).

Pravilnik za civilno postopanje mehikanski ne priznava jedni najnevarnejši pogodbi, namreč kompromisu, nikake pravne moči, nego samo tedaj, kader je sestavljena v obliki javne listine. Določena je izjema samo za one kompromise, koji se sklenejo o predmetih, kateri niso vredni več kakor 500 pesosov; pa tudi v onem slučaju treba, da so sklenjeni pred tremi pričami.

Državljski zakonik mehikanski, kateri v tem nadkrilja zakonike ostalih držav, zajamčil je beležniški instituciji, vsaj v nekem predmetu in to v najvažnejšem, kakor so na primer pogodbe in oporočke, obširno in važno sfero delavnosti, kakor bomo sedaj videli.

Naravno je, da je na polju obiteljskega prava, s katerim se bavi prva knjiga omenjenega državljanskega zakonika, beležniška delavnost zelo omejena.

Ako se ne vzame v ozir registrov državljskega stanu, za katere urejujejo posebni predpisi, določeni v členih 367. in 691., obliko javne listine, obvezna je ta oblika absolutno samo v slučaju emancipacije, dočim ostane fakultativna v slučaju pripoznanja nezakonskega otroka.

V drugi knjigi zakonika, katera se bavi o zadevah lastnine in o omejevanju iste, spominja se samo enkrat javne listine in sicer v členu 1142., kjer je določeno, da izjava priznanja neke služnosti od strani lastnika kakega zemljišča, izražena v javni listini, povzročuje zadosten naslov, da se ta služnost ustanovi.

Nasprotno najdemo v tretji knjigi, katera se bavi z listinami, na šest slučajev, v katerih se uporaba oblike javne beležniške listine predpisuje kot obvezno. Naj navedemo nekoliko teh slučajev.

Da stopi posojilodavec v pravice upnika, kateri je bil poplačan z denarjem, katerega je dolžnik vzel na posodo baš v to svrhu, to je, da se oslobodi dotičnega dolga, treba je, da je posojilo dokazano avtentičnim naslovom, iz katerega se razvideti mora, da se je denar posebno za to vzel na posodo, da se oni dolg poplača (čl. 1708.).

Vsaka zastavodaja premičnine za varstvo posojila, katera bi presegala 300 pesosov vrednosti ima se izvršiti ali potom javnega beležniškega pisma ali v prisotnosti treh svedokov (čl. 1904.). Ako se pa želi, da je zastava pravoveljavna tudi proti tretjim osebam, mora se pravilno vedno dokumentirati javnim beležniškim pismom brez ozira na znesek posojila (čl. 1905.).

Antikreza je nična, ako ne izhaja iz javne listine (čl. 1928.).

Nobena hipoteka na nepremičnine se ne more ustanoviti na drug način, nego potom javne listine. Beležniki zavezani so pod pretnjo takojšne odstave, naznačiti v pismu dobo dneva, katerega se je vršila dotična dokumentacija (čl. 1979.).

Vse ženitne pogodbe, kakor tudi vse premembe v njih, pred ali za časa trajanja zakona, morajo pod ničnostjo biti sestavljene v obliki beležniški (čl. 2115., 2116 in 2119.).

Katera slučajna prememba v ženitnih pogodbah mora se zabeležiti na izvorni listini, v kateri je ustanovljena, sicer bi ostala brez vsake veljave napram tretjim osebam (čl. 2117.).

Da bi se omogočilo konstatovanje in dokazalo, da so nekatere pojedine ženine stvari izključene iz vkupnosti imovine s soprogom, biti morajo te stvari natančno popisane v ženitni pogodbi ali v posebni javni listini (čl. 2155.).

Pravila, katera so ustanovljena glede oblike ženitnih pogodb, veljajo z isto močjo tudi za pogodbe, nanašajoče se na delitev imovine med soproga (čl. 2206.).

Tudi radovoljni odstopi (darila), katere zaročniki in soprogi med seboj napravljajo, morajo biti dokumentirani v obliki beležniški, kader se ne bi nanašali na premičnine ne presegajoče 300 pesosov vrednosti, ali na nepremičnine (čl. 2245., 2246., 2725. in 2726.).

Zmanjšanje ali pomnoženje dote veljavno je samo v obliki javne listine (čl. 2254.).

Isto reči se mora o družbenih pogodbah, pri kojih predmet ali glavnica presega vrednost 300 pesosov in isto glede razdelitve družbenega premoženja med članovi po razrušitvi družbe (čl. 2498. in 4090.).

Pooblastila izdajati se morejo pravilno pismeno ali ustno. Potrebna je pa vsekako oblika javne listine: 1.) Za pooblastila splošne narave; 2.) za pooblastila, katera se morajo izrecno izdati, s katerimi se kdo pooblašča, da napravi hipoteko; 3.) ako pravni posel, radi katerega izvršitev se napravi pooblastilo, po svoji važnosti presega 1000 pesosov; 4.) ako se na temelju pooblastila ima izvršiti posel, za kateri je treba po zakonu javna listina; 5.) ako se gre za posle pred sodiščem, kateri morajo po pravilniku za civilni postopek, do kraja biti pismeni (čl. 1983. in 2484.).

Odstopi (darila) nepremičnin presegajočih vrednost 300 pesosov ali premičnin; zavarovalne pogodbe, pogodbe o doživetnih prihodkih, o kupu in prodaji nepremičnin nad 500 pesosov vrednosti, o zameni nepremičnin, o najemu poljskih pridelkov, pri katerih letna najemščina presega 1000 pesosov, kakor tudi pogodbe o uporabi premičnih stvari sestavljene morajo biti v obliki javne listine (čl. 2725., 2726., 2835., 2913., 3060., 3067., 3080. in 3175.).

Jednaki predpis velja tudi glede pogodb, nanašajočih se na pobiranje nepretrganih ali letnih prihodkov, posebno prihodkov

od dednih dač kot povračilo za odstop premičnih in nepremičnih stvari, katere pogodbe morajo pod ničnostjo biti sestavljene v obliki javne listine (čl. 3222.). Tudi tu je opomniti, da oni, kateri ima pravico do pobiranja dotičnih prihodkov, more svoje tirjatve odnosno zaostanke, starejše od pet let, iztirjati samo v slučaju, da bi bilo njegovo posojilo dokazano z listino podpisano po večnodačniku in dveh svedokih ali od njega priznано pred beležnikom (čl. 3282.).

Mehikanski zakonik pripisuje veliko važnost in posebno vrednost javnim registrom, posebnim registrom, v katerih so vpisani naslovi o prenosu lastnine nepremičnin in o stvarnih pravicah, s katerim so letá obremenjena, v kolikor se take pravice ne identifikujejo s hipotekami.

V obče velja načelo, da se v te knjige (registre) vpisujejo samo oni naslovi, kateri izhajajo iz javnih listin, kakor tudi po razsodbah in sodnih odlokih in zakonski obliki dokumentirani (čl. 3330.). V njih vpisane morajo biti vse pogodbe in pisma, sestavljena med živečimi, s katerimi se prenese ali menja lastnina, posest ali užitek nepremičnih stvari ali stvarnih pravic, s katerimi so iste obremenjene (čl. 3333.).

Za izbris vpisov v javnih knjigah, treba je jednako predložbo poverjenih listin (čl. 3360.).

V četrti knjigi mehikanskega državljanskega zakonika, v kateri se dajejo pravila naslednjemu pravu, nahajamo obširno število naredb, katere se posredno nanašajo na beležništvo.

Naj navedemo tu nekoliko specijalnih slučajev, v katerih se izrecno navaja javna listina.

Povečanje dolžnega dela zmatra se že kot dovoljeno, ako se v javni listini samo obljubuje (čl. 3518.).

Obečanje, komu napravljeno v javni listini, da se tretji osebi ne bode povišal dolžni del, ima v sebi uničenje vsakega povišanja dednega deleža, katero bi vkljub temu obečanju bilo odrejeno (čl. 3519.)

Zakon ne izključuje absolutno mogočnosti razpolagati po poslednji volji tudi brez beležnika, toda ima celo vrsto takih predpisov, kar zopet svetuje, da se da prednost beležniški oporoki pred vsako drugo in napotuje občinstvo, da se raje redno

zateka k beležniku za sestavljanje vsake naredbe po poslednji volji. Skratka: zakon pripušča tudi privatno oporoko ali jedino kot provizorni izhod za slučaj nenadne nujnosti.

In res, potem ko je državljanski zakonik mehikanski določil, da se javno oporoko more napraviti samo potom beležnika v prisotnosti dveh zakonitih svedokov (čl. 3751., 3768.—3803.) odreja, da je privatna oporoka dopustna samo v sledečih slučajih: 1.) kader bi oporočnika prevzela nenadna in huda bolezen, katera bi pretila njegovemu življenju; 2.) kader bi se imela oporoka sestaviti v kraju, v katerem je ustavljen vsak obrat radi kužne bolezni, če tudi le-ta ne bi oporočnika samega napadla; 3.) kader bi se oporoka napravljala na kraju, kateri je v obsestnem stanu; 4.) kader na kraju, kjer se ima sestaviti oporoka, ne bi bilo beležnika, kateri bi tam svoj urad izvrševal in torej mogel sestaviti oporoko.

Po vsem tem mora biti tudi privatna oporoka, ako abstrahiramo od prisotnosti beležnikove, sestavljena z enakimi formalnostmi, katere so predpisane za javno odprto oporoko.

Poleg tega ima samo provizorno prednost, ker izgubi veljavo, ako oporočnik ne umre v bolezni, katera ga je napadla, ali ne pogine v nevarnosti, katera mu je pretila, ali ne umre mesec dnij po zopetnem ozdravljenju ali po odpravljeni nevarnosti. Da je taka oporoka veljavna, treba je konečno, da se vsebina njena takoj po oporočnikovi smrti sodno konstatuje po zaslišavanju nesumnih prič in da od njih vsaj trojica jednoglasno izjavi in potrjuje poslednjo voljo oporočnikovo (čl. 3804. — 3814.).

Tako je tudi za imenovanje dedičev predpisana oblika javne listine (čl. 4090.).

Iz navedene kratke črtice razvidi se jasno, kako razsežne so po mehikanskem državljanskem zakoniku meje beležniškemu delovanju in se more osnovano sklepati, da se v Mehiki nobenega juričnega dela koliktere važnosti ne more storiti brez prisotnosti odvetnikove.

